

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจัยสำคัญสิ่งหนึ่งที่รัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาประเทศก็คือ "การศึกษา" การให้การศึกษาแก่พลเมืองในประเทศนั้นนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะการพัฒนาประเทศนั้นต้องอาศัยกำลังคน ถ้ารัฐบาลสามารถใช้การศึกษาทำให้พลเมืองในประเทศมีความรู้ความสามารถในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาประเทศก็จะเป็นผลดีและเสถียรภาพของประเทศก็จะมั่นคงด้วย

การมัธยมศึกษาเป็นการศึกษาในระดับกลางที่มุ่งให้ความรู้พื้นฐานสำหรับการประกอบอาชีพตามความสามารถและความสนใจ สามารถเรียนจบในตัวเองหรือเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาในระดับสูงขึ้นไปอีก เป็นการศึกษานอกเกณฑ์บังคับ ซึ่งมีจำนวนนักเรียนมากกว่านอกเกณฑ์บังคับในระดับอื่น ๆ การจัดการศึกษาในระดับมัศึกษานับว่าเป็นการผลิตกำลังคนระดับกลางของประเทศ ในเรื่องนี้ สมลักษณ์ ไตสกุล ได้ให้ความเห็นว่า ปัญหาชั้นมูลฐานของประเทศที่กำลังพัฒนา ได้แก่ การขาดคนที่มีความรู้ระดับกลาง หน้าที่สำคัญของประเทศ คือ การสร้างกำลังคนในระดับมัธยมศึกษาให้มีความรู้ ความสามารถเพื่อให้เกิดกำลังสำคัญในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งมีจำกัดให้ได้ผลมากที่สุด การผลิตคนในระดับกลางนี้เป็นการลงทุนที่ดีที่สุดของประเทศชาติ เพราะผู้ที่มีการศึกษาในระดับนี้จะให้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจแก่ประเทศในอัตราสูง^๑

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ สมลักษณ์ ไตสกุล, การศึกษานอกโรงเรียน "ทางสายใหม่ไปสู่การพัฒนาชนบท" หุ่นพลังชีวิตความยากจนในชนบท (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรบัณฑิต, ๒๕๑๘), หน้า ๒๒-๒๔.

เนื่องจากการมัธยมศึกษามีความสำคัญต่อการผลิตกำลังคนในระดับกลาง เพื่อใช้ในการพัฒนาประเทศ ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมีการจัดการศึกษาในระดับนี้ให้เป็นไปตามเป้าหมายของการมัธยมศึกษา ซึ่งพอสรุปได้ คือ

๑. พัฒนาความรู้ทั่วไปซึ่ง เป็นพื้นฐานของชีวิตให้สูงขึ้นจากระดับประถมศึกษา
๒. พัฒนาความรู้ที่จะเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อ
๓. เพื่อพัฒนาวิชาชีพของประชากร
๔. เพื่อพัฒนาอัจฉริยะของคน*

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า การผลิตกำลังคนในระดับกลางนั้น ความสำคัญอยู่ที่การจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเด็กที่จะเข้ามาศึกษาในระดับมัธยมศึกษาส่วนมากจะมีอายุอยู่ในช่วง ๑๒-๒๐ ปี ซึ่งนักจิตวิทยาได้กำหนดให้เด็กวัยนี้เป็เด็ก "วัยรุ่น" เด็กวัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงหลาย ๆ อย่าง ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงทางกาย การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ การเปลี่ยนแปลงทางสติปัญญา การเปลี่ยนแปลงต่อความสัมพันธ์ทางครอบครัว การเปลี่ยนแปลงทางโรงเรียน^๒ ปัจจุบันนี้มักมีข่าวคราวเกี่ยวกับเยาวชนวัยรุ่นก่อเหตุวิวาทหรือมีส่วนร่วมทำอาชญากรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะวัยรุ่นที่กำลังเป็นนักเรียนมีมาก

* กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, เอกสารอ่านประกอบการอบรมผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา, การพัฒนาการบริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา, (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา ๒๕๒๒), หน้า ๑๒.

^๒ กรมสามัญศึกษา, คู่มือครู ความรู้พื้นฐานในการปกครองนักเรียน, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์กรมการศาสนา, ๒๕๒๐), หน้า ๑-๒.

การที่วัยรุ่นที่กำลังเป็นนักเรียนไปร่วมก่ออาชญากรรมต่าง ๆ นั้น อาจจะถือว่าเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า การจัดการมัธยมศึกษาในชั้นยังไม่บรรลุตามเป้าหมาย และยังไม่สนองต่อนโยบายการศึกษาของรัฐในข้อที่ว่า

"๑๓. รัฐพึงจัดให้สาระและกระบวนการเรียนรู้ครบถ้วน และกลมกลืนกัน ระหว่างความเจริญงอกงามทางคุณธรรม จริยธรรม และปัญญากับความเจริญทางวัตถุ และระหว่างความเจริญงอกงามทางร่างกาย และจิตใจ ทั้งนี้เพื่อการดำรงชีวิตที่สมบูรณ์ตามสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา"

ในขณะที่เด็วกันนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา มักจะเรียนแบบการจัดกิจกรรมต่าง ๆ จากนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีรูปแบบหรือลักษณะการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน เมื่อทำไม่ได้ก็มักจะหาเหตุผลว่าโทษครูด้วย การคิดหาเหตุผลของตนเอง มีการประท้วงขับผู้บริหารโรงเรียนหรือนัดหยุดเรียน ซึ่งปรากฏข่าวออกทางสื่อมวลชนอยู่เนือง ๆ ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้เป็นงานที่ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาจะต้องแก้ไข หาทางบริหารโรงเรียนให้ได้ผลตามจุดมุ่งหมายของการมัธยมศึกษา

งานของโรงเรียนมัธยมศึกษาจะดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่เพียงไรขึ้นอยู่กับครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการในฐานะที่เป็นผู้บริหารโรงเรียน บุคคลดังกล่าวจะต้องมีลักษณะความเป็นผู้นำ ทั้งในฐานะผู้บริหารการศึกษา และนักปกครอง ซึ่งจะต้องมีความรอบรู้และความชำนาญในการริเริ่ม วางแผนงาน รู้จักคิด และรู้จักวิธีดำเนินงาน เพื่อแปลความคิดให้เป็นการกระทำจริง ๆ โดยอาศัยกระบวนการบริหารที่ละเอียดรอบคอบและลึกซึ้ง เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้บริหารโรงเรียนจึงมีภาระกิจที่จะต้องปฏิบัติทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนมากมาย ซึ่งอาจสรุปหน้าที่ของผู้บริหารการศึกษาได้ ๔ ประการ ตามรายงานการวิจัยของ Robert S. Fisk คือ

๑ วิทยุ สาร, หลักบริหารการศึกษา (กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, ๒๕๑๖).

๑. การให้โอกาสทางการศึกษาและปรับปรุงการศึกษาในโรงเรียน หรือบริหารงาน
วิชาการ

๒. การบริหารบุคคลากรในโรงเรียน

๓. การบริหารที่เกี่ยวกับชุมชนและการประชาสัมพันธ์ในโรงเรียน

๔. การบริหารงานเกี่ยวกับอาคารสถานที่ จุรการ การเงิน และการให้บริการและ
ดร.ภิญโญ สาธร ได้เพิ่มภาระกิจของผู้บริหารการศึกษาขึ้นอีกโดยแยกออกมาต่างหากจากการ
บริหารงานบุคคลากร คือ

๕. การบริหารกิจการนักเรียน^๑

ภาระกิจของผู้บริหารศึกษาดังกล่าวทั้ง ๕ ข้อนี้ นับว่าเป็นแนวทางที่จะทำให้ผู้บริหาร
สามารถบริหารงานของตนบรรลุตามเป้าหมายของการมัธยมศึกษาได้

จากภาระกิจทั้ง ๕ ประการนั้น การบริหารกิจการนักเรียนเป็นงานสำคัญอย่างหนึ่ง
ของผู้บริหาร ทั้งนี้เป็นเพราะว่าการบริหารกิจการนักเรียนนั้น หมายถึง การดำเนินงานหรือ
กิจการต่าง ๆ ในโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนทุกเรื่อง ในส่วนที่ไม่ใช่การเรียนการสอนใน
ชั้นเรียน ซึ่งควบคุมไปถึงเรื่องต่าง ๆ ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

๑. การสำรวจนักเรียนที่มีอายุอยู่ในเกณฑ์บังคับ ที่เรียกว่าสามะโนนักเรียน

๒. การรับเด็กเข้าเรียน

๓. การลงทะเบียนเรียน

๔. การแบ่งกลุ่มชั้นเรียน

๕. การปฐมนิเทศ

^๑ นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์, หลักการบริหารการศึกษาทั่วไป, (ภาควิชาบริหารการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) หน้า ๒๑-๓๔. (อัคราเนาะเย็บเล่ม)

- ๖. การจัดให้ทุนการศึกษา
- ๗. การจัดกิจกรรมนักเรียน หรือกิจกรรม เสริมหลักสูตร
- ๘. การจัดบริการและสวัสดิการต่าง ๆ
 - ๘.๑ บริการเรื่องอาหารกลางวัน
 - ๘.๒ การบริการสุขภาพอนามัย
 - ๘.๓ การบริการหอพัก
 - ๘.๔ การบริการให้คำปรึกษาหารือ หรือแนะแนว
 - ๘.๕ การบริการให้ทำงานเพื่อหารายได้พิเศษ
 - ๘.๖ การบริการซ่อมเสริม
- ๙. การรักษาริชาตินิยมและความประพฤตินักเรียน
- ๑๐. การทำระเบียบสะสม เก็บหลักฐานและประวัตินักเรียน
- ๑๑. การวิจัยประเมินผลและติดตามผลเมื่อนักเรียนสำเร็จแล้ว^๑

จากการศึกษาปัญหาดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยคิดว่า ปัญหาการบริหารกิจการนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ก็เป็นสิ่งที่น่าศึกษาและวิจัย ทั้งนี้เพราะกรุงเทพมหานครนั้นเป็นเมืองใหญ่ มีโรงเรียนมัธยมศึกษาหลายแห่ง และการบริหารกิจการนักเรียนนั้นก็มีปัญหามากนับตั้งแต่การแย่งกันเข้าศึกษาในโรงเรียนที่มีชื่อเสียง ซึ่งไม่สามารถรับนักเรียนได้จำนวนมากพอ การทะเลาะเบาะแว้งกันในด้านกิจกรรมทางกีฬาของนักเรียน การที่กรุงเทพมหานครเจริญทางด้านวัตถุเป็นเหตุให้นักเรียนหนีเรียนและไปสู่มุมกันตามแหล่งอบายมุขต่าง ๆ ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงจะทำการศึกษาถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในด้านการบริหารกิจการนักเรียนที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

^๑ นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์, หลักการบริหารการศึกษาทั่วไป, หน้า ๓๓.

๑. การรับและแบ่งกลุ่มนักเรียน
๒. การปฐมพยาบาล
๓. การรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียน
๔. การทำทะเบียนและการรายงานเกี่ยวกับนักเรียน
๕. การจัดกิจกรรม
๖. การบริการสุขภาพและอนามัย
๗. การจัดและบริการแนะแนว
๘. การให้ทุนการศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ดังนี้

๑. เพื่อศึกษาสภาพการบริหารกิจการนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
๒. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการบริหารกิจการนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

๑. ทำการวิจัยเฉพาะโรงเรียนมัธยมศึกษาที่เปิดสอนตั้งแต่ชั้น ม.๑ - ม.๕ ในสังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานครเท่านั้น
๒. การวิจัยครั้งนี้จะพิจารณาจากความคิดเห็นของผู้บริหาร ผู้ช่วยผู้บริหารทุกฝ่าย และครู-อาจารย์ ที่ปฏิบัติงานที่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาดังกล่าว เท่านั้น

คำนิยามที่ใช้ในการวิจัย

โรงเรียนมัธยมศึกษา	หมายถึง โรงเรียนที่เปิดสอนตั้งแต่ชั้น ม.๑ - ม.๓.๔ ในสังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร โดยไม่คำนึงถึงขนาดของโรงเรียน
ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา	หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่ง ซึ่งมีหน้าที่บริหารการศึกษาในสถานศึกษา ระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และผู้ช่วยผู้บริหาร ซึ่งได้แก่ ตำแหน่ง ผู้อำนวยการ หรืออาจารย์ใหญ่ และผู้ช่วยผู้อำนวยการหรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่
ผู้ปฏิบัติการสอน	หมายถึง ผู้ที่ดำรงตำแหน่งที่เป็นผู้สอนในสถานศึกษา ในระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งได้แก่ ตำแหน่ง ครู-อาจารย์
กิจการนักเรียน	หมายถึง กิจการและกิจกรรมทั้งหมดที่โรงเรียนจัดขึ้นนอกการเรียนการสอนตามปกติ
กิจกรรมนักเรียน	หมายถึง บรรดากิจกรรมประกอบนอกหลักสูตรทั้งหลายที่ทำให้การศึกษาแก่นักเรียนนอกห้องเรียน จัดขึ้นโดยนักเรียนสมัครใจที่จะเข้าเรียนและดำเนินการเองโดยความเห็นชอบและสนับสนุนจากคณาจารย์ เช่น ชมรมทางวิชาการ สังคม และกีฬาต่าง ๆ ฯลฯ

ประโยชน์ของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่า

- ๑. จะได้ทราบถึงสภาพในการบริหารจัดการกิจการนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

๒. จะได้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการบริหารกิจการนักเรียน เพื่อจะได้นำไปหาวิธีแก้ไขปัญหาให้ดียิ่งขึ้น

๓. เพื่อนำมาปรับปรุงการบริหารกิจการนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

๑. ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ข้อเขียน งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม แล้วนำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิอ่าน วิจารณ์ และเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

๒. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยบุคคลากร ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มผู้บริหารโรงเรียนกับผู้ปฏิบัติการสอนโดยใช้วิธีสุ่มแบบ ๒ ขั้นตอน (Two Stages Random Sampling) ซึ่งมีลำดับขั้นตอนดังนี้

๒.๑ สุ่มโรงเรียนมาร้อยละ ๕๐ ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร โดยวิธีจับฉลาก จะได้โรงเรียน ๔๔ โรงเรียนจากจำนวน ๘๘ โรงเรียน และได้จำนวนผู้บริหาร ซึ่งเป็นผู้บริหารจำนวน ๒๒๔ คน

๒.๒ ในกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนที่สุ่มได้ใน ๒.๑ สุ่ม ครู-อาจารย์ จากจำนวนทั้งสิ้น ประมาณ ๑๒,๕๗๑ คน เฉลี่ยโรงเรียนละ ๘ คน ได้ ๓๖๐ คน^๑ โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (simple Random Sampling)

รวมประชากรตัวอย่างทั้งสิ้น ๕๘๔ คน

^๑ Robert V. Krejcie and Daryle W. Morgan, "Determining Sample Size for Research Activities", Journal of Educational and Psychological Measurement. 1970, 30 607-610.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ใช้แบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น ๒ ชุด

ชุดที่ ๑ ใช้สำหรับผู้บริหารโรงเรียนมัธยม แบ่งเป็น ๓ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะของคำถามที่ใช้เป็นแบบสอบถามกำหนดให้เลือกตอบ (Check Lists)

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพการบริหารงานกิจการนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา ลักษณะของคำถามที่ใช้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale)

ตอนที่ ๓ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาในการบริหารกิจการนักเรียน ลักษณะคำถามที่ใช้เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended)

ชุดที่ ๒ ใช้สำหรับผู้ปฏิบัติการสอน ซึ่งได้แก่ ครู-อาจารย์ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา แบ่งเป็น ๓ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะของคำถามที่ใช้เป็นแบบสอบถามกำหนดให้เลือกตอบ (Check Lists)

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพการบริหารกิจการนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา ลักษณะคำถามที่ใช้ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale)

ตอนที่ ๓ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาในการบริหารกิจการนักเรียน ลักษณะคำถามที่ใช้เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended)

การสร้างแบบสอบถามได้มาจากการศึกษาเอกสาร บทความ ตำรา การวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์บุคลากรทางการศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา

การแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถาม ผู้วิจัยจะสร้างแบบสอบถามขึ้นแล้วนำแบบสอบถามนั้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิอ่าน วิจารณ์ และเสนอแนะเพื่อนำมาแก้ไขดัดแปลง แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารโรงเรียนต่าง ๆ ด้วยตนเอง และไปขอรับแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง ตามกำหนดเวลาที่นัดหมายไว้กับทางโรงเรียน ส่วนที่ได้ไม่ครบขอความกรุณาจากโรงเรียนให้ส่งคืนทางไปรษณีย์

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดจะทำการวิเคราะห์โดยหาความถี่และค่าร้อยละ
๒. ข้อมูลตอนที่ ๒ ที่เกี่ยวกับสถานภาพในการบริหารกิจการนักเรียน จะใช้วิธีหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
๓. ข้อมูลตอนที่ ๓ ที่เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการบริหารกิจการนักเรียน จะหาด้วยวิธีการแจกแจงความถี่

ลำดับชั้นในการเสนอรายงานการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ลำดับชั้นตอนในการเสนอรายงานการวิจัยไว้ดังนี้

บทที่ ๑ ประกอบด้วยความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมุติฐานของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย คำนิยามที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ของการวิจัย และวิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ ๒ เสนอเอกสารวรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ ความหมายของการบริหาร การบริหารการศึกษา การบริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา การบริหารกิจการนักเรียน

บทที่ ๓ เสนอวิธีการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งประกอบด้วยวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิจัย

บทที่ ๔ การเสนอและวิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ และ ค่าความ
เบี่ยงเบนมาตรฐาน

บทที่ ๕ เสนอสรุปผลการวิจัย การอภิปรายและข้อเสนอแนะ ตลอดจนข้อเสนอแนะ
สำหรับการวิจัยในอนาคต

ภาคผนวก ประกอบด้วย หนังสือจดหมายขอความร่วมมือในการวิจัย แบบสอบถามเพื่อ
การวิจัย และประวัติการศึกษาของผู้วิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย